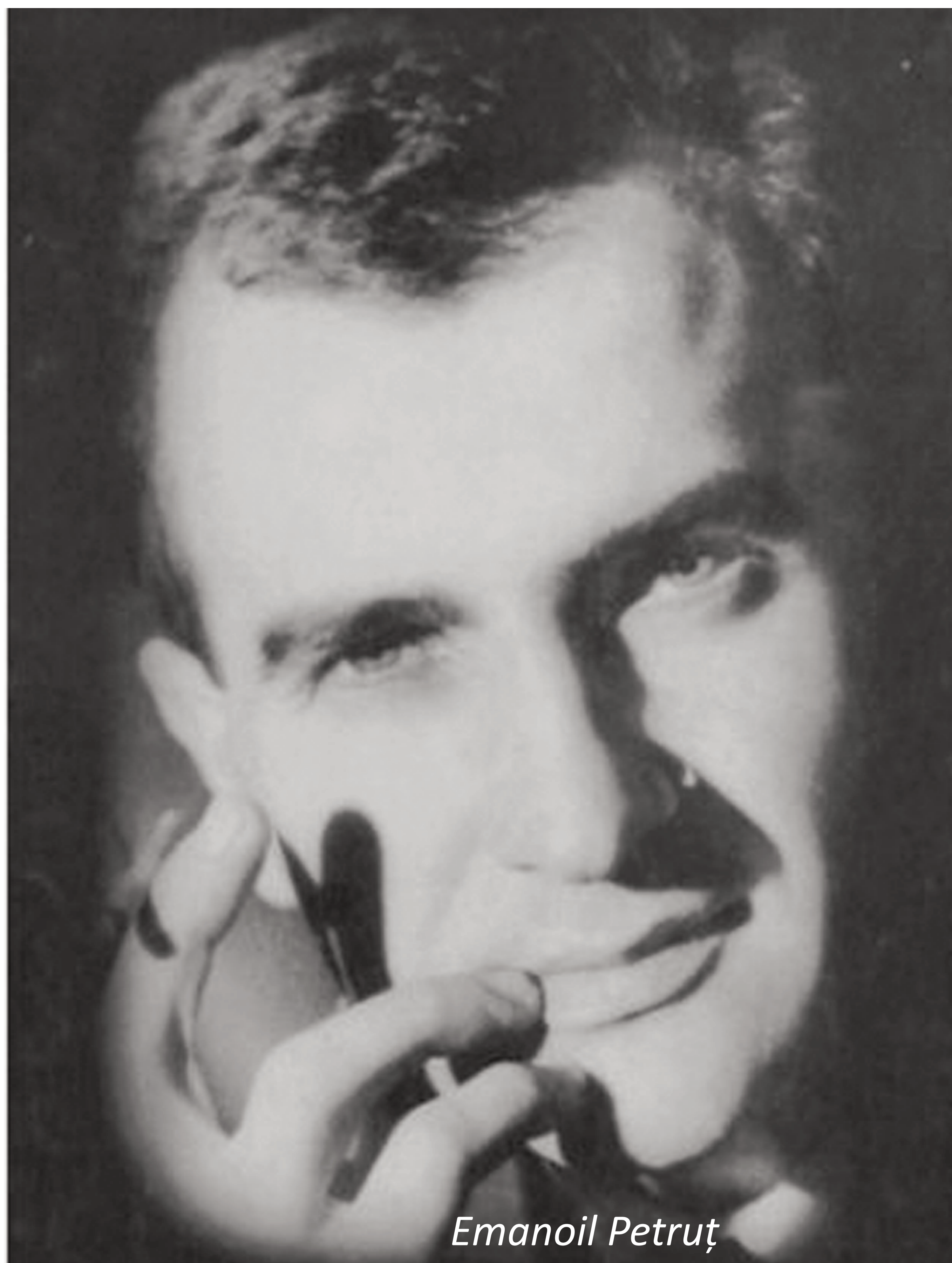

De ce vedem filme ?

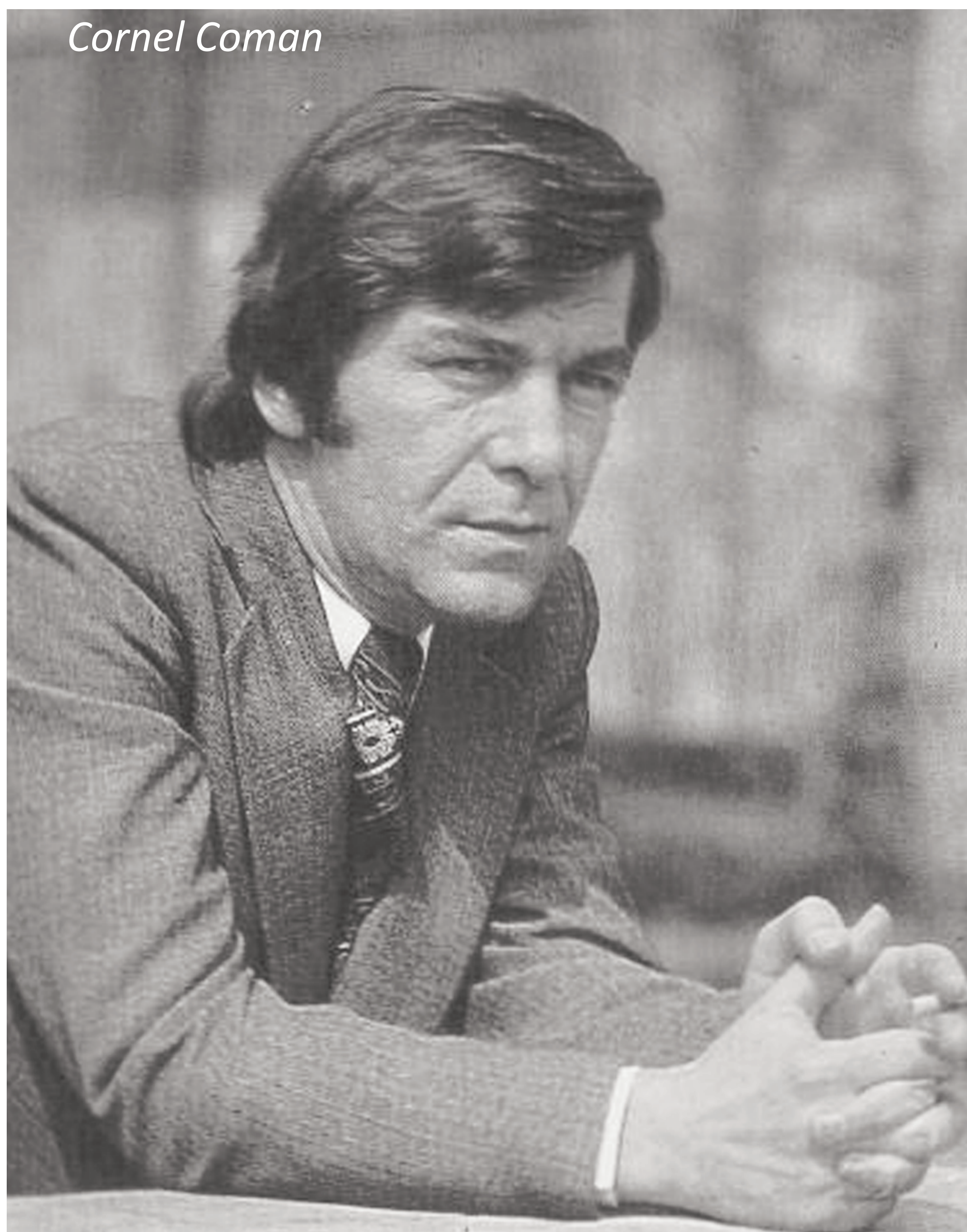
Mă ridic grăbită și încerc să ies cât mai discret din sala de cinema a Mall-ului, evitând privirile întrebătoare ale spectatorilor vecini, contrariați de lipsa mea de receptivitate la replicile suculente de pe ecran. Nu, azi nu sunt dispusă să accept limbajul, amuzant ce-i drept, dar licențios al filmului românesc de pe ecran (deși trebuie să-i recunosc valoarea!). Azi mi-e dor de un film clasic românesc. Mi-e dor de replici rostite cu emfază teatrală, mi-e dor de eleganță, noblețea și clasa cu care ne-au obișnuit marii noștri actori șaizeciști, până la cei optzeciști și pe care, din păcate, cei de azi nu-i cunosc suficient.

Mă regăsesc în scurt timp în fața computerului și caut cele două scurte filme pe care le-am realizat pentru activitățile sărbătorii de la 150 de ani. Le revăd și eu, pentru prima dată, cu ochii spectatorului: medaliale cinematografice Emanoil Petruț și Cornel Coman. Mari actori români, născuți pe meleaguri vrâncene, apoi elevi ai liceului Unirea. Actori ale căror nume erau nelipsite din peisajul cinematografic sau teatral al anilor '60-'80. În completare, un portret schițat al cineastului Sergiu Huzum, un inovator în tehnica transtrav-ului. Pașii elevilor de azi se suprapun pașilor lor pe culoarele Liceului Unirea. Oare câți dintre ei știu asta? Îmi stăruie în minte, clișeistic, devize de genul: "cei care nu-și cunosc trecutul, nu-și pot construi viitorul". (Privind în jurul meu, uneori, încep să am îndoieli!).

Emanoil Petruț

Cornel Coman

Încercând să rememorez acest moment de care m-am ocupat în cadrul sărbătorilor ocazionate de 150 de ani, retrăiesc ușorul sentiment de tristețe și dezamăgire pe care l-am încercat la început. Recunosc, mă așteptam din partea uniriștilor, la un mai mare interes pentru înaintașii lor, deveniți slujitori ai Thaliei. Scurtele mele ezitări s-au dovedit neîntemeiate și publicul, nu foarte numeros, s-a arătat avizat și interesat de subiect.

Am citit pe figurile elevilor mei curiozitate și surpriză atunci când au aflat că figuri emblematice ale istoriei noastre au prins viață, în teatru sau film, grație talentului și forței actricești ale unor foști elevi uniriști, Emanoil Petruț și Cornel Coman, și ca tehnică de absolută noutate (la momentul respectiv) a transtrav-ului, datorată lui Sergiu Huzum, a concurat cu inovațiile hollywoodiene ale lui Hitchcock în filmul *Vertigo*.

Printr-o ironie a sorții, existențele tuturor trei au fost marcate de încercări cărora nu le-au făcut față, plecând dintre noi la o vârstă de maximă forță creatoare.

Privind în sală, m-a bucurat interesul și curiozitatea elevilor mei. Le-am urmărit fețele tinere, frumoase, inteligente și m-a cuprins un sentiment de vinovăție pentru neîncrederea cu care îi etichetez uneori. De fapt, până la o anumită vârstă, sunt produ-

Personalități uniriste: MARI ACTORI - Medalion Cornel Coman - Emanoil Petruț

CRONICILE ANIVERSARII

sul familiei, al școlii și al mass-media. Sunt, la început, ceea ce primesc pentru ca mai apoi să-și poată face propriul sistem de valori.

“De ce vedem filme ?” – se întreabă retoric într-o carte criticul Alex Leo Șerban. Poate și pentru că, uneori, cei de departe, de pe intangibilul ecran, au fost cândva, cumva mai aproape de noi, au împărtășit zumzetul pauzelor, și-au eternizat numele pe o cărămidă, și-au ascuns (poate?) prin umbrele parcului vreo trecătoare iubire adolescentină, dar ne-au lăsat, în fulguranta lor existență, moșteniri perene pe care merită să le cunoaștem! Imaginea lor se pierde în timp, iar pe culoarele lungi rămâne doar un ecou.

20 ianuarie

*Aprinderea luminilor CNU
(7 ianuarie 2016)*